

**TURUN
YLIOPISTO**

Etnografinen tutkielma talonvaltauksen äänimaisemasta

Nikolai Harjulehto

Kandidaatintutkielma

Median, musiikin ja taiteen tutkimuksen tutkinto-ohjelma, musiikkitiede

Historian, kulttuurin ja taiteen tutkimuksen laitos

Humanistinen tiedekunta

Turun yliopisto

Toukokuu 2026

Turun yliopiston laatujärjestelmän mukaisesti tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu

Turnitin OriginalityCheck -järjestelmällä

Kandidaatintutkielma

Tutkinto-ohjelman nimi, oppiaine: Median, musiikin ja taiteen tutkimuksen tutkinto-ohjelma, musiikkitiede

Etunimi Sukunimi: Nikolai Harjulehto

Tutkielman otsikko: Etnografinen tutkielma talonvaltauksen äänimaisemasta

Sivumäärät: tutkielma: 29 sivua, liitteet: 4 sivua.

Tässä kandidaatintutkielmassa tutkin yhden tapausesimerkin avulla millainen talonvaltauksella perustetun kulttuuritalon äänimaisema voi olla. Osallistuin itse Turun kulttuuritalo kollektiivin valtaukselle 21.2.2026, tämän autoetnografisella lähestymistavalla tuotetun oleilun lisäksi keräsin äänitietoa puolen tunnin kuuntelumenetodilla. Puolen tunnin kuuntelumenetodissa kirjataan käsin tarkasti ylös kuulohavainnot 30 minuutin ajan.

Keskeisimpinä tutkimustuloksina huomasin, että talonvaltauksella ei ole selkeää äänenkäyttöön linkittyvää sosiaalista koodistoa. Se miltä talonvaltauksella kuulostaa rakentuu valtaajien intressien ja tilan ominaisuuksien mukaan. Tilassa kuului parin eri soittimen soittoa ja yhteislaulua. Keli oli kylmä, joten ulkovaatteiden kohina ja kahina, sekä puheen sorina muodostivat äänimaisemaan vallitsevan pohjahälyn.

Avainsanat: äänimaisema, äänimaisematutkimus, talonvaltaus, etnografia, autoetnografia, aktivismin tutkimus.

Sisällysluettelo

1	Johdanto	4
1.1	Tutkijapositio	4
1.2	Tutkimuskysymykset:	5
2	Tutkielman tausta	6
2.1	Aiheen tausta	6
2.2	Aiheen aiempi tutkimus	7
3	Tutkimusmenetelmät ja teoreettinen viitekehys	9
3.1	Aineistonkeruumenetelmät	9
3.2	Teoreettinen viitekehys	10
4	Energiajuomatölkein koristeltu joulukuusi	13
4.1	Rintamamiestalo Rintsikka	13
4.2	Rintsikan äänimaisemasta	14
4.3	Häivähdys poliittista ja kantaaottavaa taidetta	16
4.4	Lapsenomainen leikkisyys äänessä: haalareita ja leikkisiä soittimia	18
4.5	Vaatteiden kohinan, kronos ja aion	21
4.6	Ulkomaailman läikähdys tilassa ja äänimaiseman raamit	23
5	Lopuksi ja yhteenveto	25
5.1	Analyysin yhteenveto ja johtopäätökset	25
5.2	Tutkimuksen rajoitteet ja jatkotutkimus	26
	Lähteet	27
	Liitteet	30
	Liite 1. Äänitapahtumat	30

1 Johdanto

Tässä tutkielmassa tutkin yhden talonvaltauksen äänimaisemaa autoetnografisesti. Kuuntelen ja kerään ruumiillisesti tietoa vallatun talon äänistä paikan päältä. Talonvaltaukset ovat kiistoja kaupungin omistajuudesta, kaupunkilaisten oikeudesta kaupunkitilan käyttöön ja asukkaiden sekä kaupungin valtasuhteista. Lyhyetkin valtaukset jättävät kaupunkitilaan ja ihmisten muistoihin sekä kokemuksiin syviä jälkiä. Tutkimukseni aiheen valinnalla haluan normalisoida lain vastaista, mutta moraalisen hyväksynnän saavaa aktivismia. Tieto ja ymmärrys talonvaltauksista auttaa suhtautumaan ilmiöön perustellusti. Yhtä lailla kuin toiminnan puolustaminen, pitäisi toiminnan vastustamisen nojata tietoon toiminnasta, ei tämänhetkisiin lakeihin.

1.1 Tutkijapositio

Autoetnografinen lähestymistapa on mielekkäin tapa saada tutkimukseni kohteesta tietoa. Tutkijana toimin siis osana yhteisöä, enkä ulkopuolisena tarkkailijana. Tutkijana positiotani voisi kuvata tältä osin tutkija-aktivistiksi. Aktivismiin, missä itse laittomuus on passiivista oleskelua, katson, että saadaksesen suoraa (ääni)tietoa tutkijan on oltava osa tuota oleskelevaa joukkoa. Tällaista aktivismia on esimerkiksi (laittomat) mielenosoitukset, talonvaltaukset ja metsän valtaaminen. Suoralla tiedolla tarkoitan välittömistä havaintokokemuksista kumpuavaa tietoa. Esimerkiksi haastatteleamalla referoidaan vain haastateltavan kokemuksia ja äänittämällä näkisimme vain äänitteen mikrofonin kuuleman äänen, ilman itse kokijaa tai havaintokokemusta, tai toisaalta kokija olisi silloin äänitteen kuulija. Seuraavaksi tämän perusteella referoin auki oman tutkijapositioni ongelman: Talonvaltauksen äänimaisema sijaitsee talonvaltauksella. Talonvaltaisten laittomuus piilee siinä, että oleskellaan luvatta toisen tilassa. Eli päästäkseen (ääni)tiedon ääreen on oltava osa tuota luvatta tilassa oleskelevaa valtaajien joukkoa. Tutkijana en voi siis eriyttää itseäni ulkopuoliseksi havainnoijaksi. Riippumatta akateemisista tarkoituseristäni on minun omalta osaltani kannettava mahdolliset lailliset seuraamukset. Tämä tutkielma on ensimmäinen laajempi työ, missä kerään äänitiedon itse

kuuntelemalla. Äänen huomioinnin saralla oma kokemattomuuteni tutkijana varmasti myös vaikuttaa kykyyni vastaanottaa ja jäsenellä äänitietoa.

1.2 Tutkimuskysymykset:

Tutkielmani pääkysymys on:

Millainen voi olla talonvaltauksen äänimaisema?

Tutkielmani tarkentava alakysymys on:

Millaisia merkityksiä tämä äänimaisema kantaa minulle yksilönä ja osana talonvaltauksen yhteisöä?

Talonvaltaus on aktivismin muoto, jossa otetaan luvatta tyhjillään oleva tila haltuun. Tämä haltuun otettu tila valjastetaan usein yhteisen hyvän käyttöön, esimerkiksi kulttuuritaloksi tai sosiaalikeskukseksi. (Aquileran ym. 2014: 9, Stanius & Salasuo 2008: 9.) Toinen keskeinen käsite tutkielmasani on äänimaisema. Käytän äänimaisema-käsitettä Heikki Uimosen antamalla määritelmällä: äänimaisema syntyy ihmisten ja ympäröivän maailman yhdessä olemisesta, elämisestä ja toimimisesta. Äänimaisema tarvitsee myös osakseen kokemuksen, eli äänimaiseman kokijan kokemuksen kuulemistaan äänistä. (Uimonen 2005: 28–35.)

2 Tutkielman tausta

2.1 Aiheen tausta

Tutkielmani pyrkii yhdistämään tutkimusta ja aktivismia yhteensovittavat tutkimusmenetelmät musiikintutkimuksen äänimaisematutkimukseen. Teoretisoin äänimaiseman kantamia merkityksiä minulle yhteisön jäsenenä. Pysin tutkielmassa suuntaamaan (äänen) merkitykset minusta itsestäni kohti yleistä. Talonvaltauksen ja aktivismin määrittely ja teoreettinen sivuaminen luovat yhteisön luonteelle tutkielmassani kontekstia, sekä avaavat talonvaltauksen tilan luonnetta. Käytetty kirjallinen aineisto on katsaus kirjallisuudesta: aktivismista, aktivismitutkimuksesta, äänentutkimuksesta ja äänimaisematutkimuksesta. Pääpaino tutkielmassani on kuitenkin äänimaisematutkimuksessa. Käsitteelen talon tapahtumia ja aktivismia vain niiltä osin, kuin koen sen välttämättömäksi.

Tutkimani talonvaltauksen takana on ilmoittanut olevansa Turun kulttuuritalo kollektiivi. Kollektiivi koostuu anonyymista joukosta turkulaisia taiteilijoita, taiteen tekijöitä, taiteen harrastajia ja taiteen opiskelijoita. Joukkoon lukeutuu taiteen ammattilaisia kuvataiteen, sirkuksen, musiikin ja sanataiteen aloilta. Kollektiivin tavoite on saada avointa, epäkaupallista kulttuuritilaa Turkuun (TS 2024, Yle 2024, Turun kulttuuritalo kollektiivi Instagram). Kollektiivin toiminta on jatkunut yli kaksi vuotta, ja talonvaltaukset sekä erilaiset kulttuuritapahtumat vaikuttavat vakiintuneen sen toimintatavoiksi. Talonvaltauksien lisäksi kollektiivi järjesti varjofestivaalit Ruisrock-festivaalille 2025, sekä julkaisi oman zinen 2026. Yhdellä tapausesimerkillä kulttuuritalon äänimaisemasta voi laajemminkin tutkia häivähdyksiä siitä, millaista (äänellistä) kaupunkitilaa kollektiivi aktivismillaan rakentaa.

2.2 Aiheen aiempi tutkimus

Heikki Uimosen (2020) artikkeli “Kertojien kaupungit: Aistielämäkerrallinen kävely ympäristön ja muistamisen tutkimusmenetelmänä” on yksi tutkielmani keskeisimmistä lähteistä. Uimonen haastattelee ja tuottaa aistikävelyllä takaisin muistiin muistoja kahden haastateltavan elämästä, varsinkin muistoja tilan omistajuuteen liittyvästä aktivismista. Aistikävelyllä, haastattelun johdattamana eri paikoissa haastateltavat avaavat kaupunkisuhdettaan, aistiärsykkeet ja muistot osaltaan myös rakentavat tätä kokonaisuutta. Uimonen avaa, että haastateltavat kokivat tärkeäksi puhua vuonna 2011 olleesta taideslumista. Vuonna 2011 Turun kaupunki oli kulttuuripääkaupunki. Aktivistit kritisoiivat valtauksella kaupunkia ja kaupungin juhluvuoden toimia. Taideslummi oli viikon mittainen mielenosoitus ja puiston valtaus Turussa. (Uimonen 2020: 20.) Aktivismi tuotti vahvoja paikkaan sidottuja kokemuksia, mitkä nousevat haastateltavien mieleen vielä vuosien jälkeenkin. Toinen artikkelissa haastateltavien muistoista noussut keskeinen aktio oli Vartiovuoren metsän suojelu, valtaamalla Vartiovuoren metsä 1981. Metsään leiriydyttiin estääkseen puiden kaataminen ja kerrostalojen rakentaminen. (Uimonen 2020: 29–30.) Aktivismin luomat ristiriidat ja kitka luovat vahvoja merkityksiä paikoille. Turussa äänen ja aktivismin suhdetta on siis tutkittu jo tilaan ja ääniin linkittyvien muistojen kannalta. Tutkielmani jatkaa omalta osaltaan tätä aktivismilla tuotettujen paikkojen ja niiden merkitysten listaamista ja analysointia Turussa.

Musiikkia ja ääntä mielenosoituksissa on tutkittu Sini Monosen artikkelissa “Engaging Emotions? Music and Sound as Affective Transformative Communication in the Artivism of the Extinction Rebellion Finland”. Mononen tutkii elokapinan musiikin hyödyntämisen ja äänenkäytön tapoja (Mononen 2023). Elokapina pitää ääntä ympäristön suojelun puolesta. Monosen avaamassa Helsingin Pitkäsillan tieblokin tapauksessa musiikki ilmaisee tunteita. Ilmaistujen tunteiden kirjo on laaja. Musiikilla ja muulla äänellä ilmaistiin esimerkiksi murheellisuutta, tyyneyttä, varautuneisuutta ja ilon sekä naurun tunteita (Mononen 2023: 29–30). Oma tutkielman aiheeni on siis hyvin lähellä Monosen tutkimusta. Tutkielmien samankaltaisuus antaa mahdollisuuden niiden tulosten ja menetelmien vertailulle.

Seuraavaksi esiteltävä toisiinsa linkittyvä kahden kirjan sarja on keskeinen suunnannäyttävä opinnäytetyössäni. Kirjat ovat ohjanneet ymmärrystäni siitä, miten äänet rakentuvat tilassa ja rakentavat tilaa, miten ääniä voi kuunnella, miten merkittäviä muistoja äänimaisemat luovat, sekä miten äänistä voi kirjoittaa. Helmi Järviluoma ym. (2006) *Sata Suomalaista äänimaisemaa*, ja Heikki Uimonen ym. kirja *Muuttuvat Suomalaiset äänimaisemat* (2017). *Muuttuvat Suomalaiset äänimaisemat* jatkaa *Sata Suomalaista äänimaisemaa* -kirjan hanketta. Kummassakin kirjassa yleisellä ja avoimella (äänimaisema)kirjoituskilpailukutsulla on kerätty kirjoituksia äänimaisemista Suomen rajojen sisältä, ajallista eroa hankkeilla on noin kymmenen vuotta. Kumpikin kirja on toimitettu hyödyntäen näitä kerättyjä tekstejä. Ääni ja muistot linkittyvät moneen, esimerkiksi vanhojen ihmisten kuvausta lapsuuden äänimaisemista kuten valtatie 1:sen moottorien pauhe (Järviluoma 2006: 118) ja hevosen vetämien maitokärkyjen kopina ja kolina (Järviluoma 2006: 120–121). Äänimaisema voi myös osaltaan olla luomassa kodin tuntua, esimerkiksi kosken kuohunta vuodenajallisine vaihteluineen (Järviluoma 2006: 233–234).

Karin Bijsterveldin artikkeli “Local Eardonances: Raymond Murray Schafer’s Contribution to the History and Present-Day Practice of Noise Abatement” kirjasta *sound, media, ecology* (Bijsterveld 2019) avaa kamppailuja länsimaissa äänisaasteen hillitsemiseksi 1900-luvulla. Toimijuus, kaupunkitila ja ääni ovat keskeisiä viitekehyksiä artikkelissa ja laajemmin koko kirjassa. Nämä viitekehykset toistuvat myös tutkielmassani. Artikkelissa Bijsterveld avaa erilaisia järjestäytymisiä melua vastaan teollistuneissa kaupungeissa. Useissa maissa laeilla on säädetty kaupunkitilassa äänenkäyttöä. Kaupunkitilan äänellisen laadun tarkkailuun ja melun torjuntaan on perustettu yhdistyksiä, Bijsterveld tarkastelee kolmen eri yhdistyksen toimia Euroopassa. Kiistat ja kysymykset kaupunkitilan äänestä, kuka sen omistaa ja miten sitä valvotaan ovat synnyttäneet erilaisia toimijoita ja tarjonneet erilaisia ratkaisuja läpi 1900-luvun. (Bijsterveld 2019.) Tutkielmani aihetta laajemassa kontekstissa tutkielmani osallistuu myös valtavaan keskusteluun kaupunkitilan äänistä.

3 Tutkimusmenetelmät ja teoreettinen viitekehys

3.1 Aineistonkeruumenetelmät

Keskeisimpänä tutkimusmenetelmänä käytän tutkielmassa puolen tunnin kuuntelumetodia (Järviluoma ym. 2009, 265; Kytö 2013). Menetelmässä kerätään käsin kirjaamalla puolen tunnin ajalta kaikki havaitut äänitapahtumat muistiin. Milena Droumeva (Droumeva ym. 2019: 13) kertoo myös hyödyntävänsä opetuksessa äänikartoitusmenetelmiä missä kirjoitetaan äänihavaintoja paperille. Kirjotan paperille lähtökohtaisesti äänitapahtumat, jotka eivät ole minun aiheuttamiani. Referoin omia ääniäni mahdollisesti vain niiltä osin, kuin se tuntuu yleiskuvan kannalta keskeiseltä. Ääntä, joka lähtee paperille tehtävistä muistiinpanoista, en kirjoita auki osaksi äänimaisemaa ollenkaan. Kirjoittaessa edellisiä äänihavaintoja kuulin aina kynän äänen paperilla, joten tiedostan, että on olemassa riski, että keskittyminen kirjoittamiseen tai itse kirjoittamisen ääni peittoaa juuri alleen jonkun muun äänen. Nämä äänet jäävät tässä tapauksessa ikuisesti pimentoon minulta. Kuuntelu ei ole neutraali tapahtuma, ääni värähtelevänä aaltoliikkeenä ilmassa ja materiassa on alisteista havaintokokemukselle (Kytö 2013). Äänihavainnon syntyyn tarvitaan äänilähde, tila ja havainnon tekevä subjekti. Havainnon tekevä subjekti täydentää tilassa törmäämänsä äänen äänihavainnoksi mielessään, muiden aistimusten, aikaisemman kokemuksen, kulttuurisen viitekehysten, havaitsijan subjektiivisten ominaisuuksien sekä kokemusten avulla. (Järviluoma ym 2006: 41–45; Uimonen ym. 2017: 146.) Viitteellisenä työkaluna pidin mielessäni nelijaon kuulokulmien luokkiin. Nelijako muistuttaa ja ohjaa niin havaintovaiheessa minua kirjoittamaan muistiin ja havainnoimaan kuin tulokintavaiheessa järjestelemään havaintojani. Nelijaon luokat ovat: 1) äänilähdettä kuvailevat sanat, 2) kuuntelutilan ominaisuutta tarkoittavat sanat, 3) oma suhtautuminen ääneen ja 4) äänilähteen vaikutus kuuntelukokemukseen. (Järviluoma ym: 2006 41–45.) Puolen tunnin kuuntelumetodin lisäksi oleilin päivän tilassa ja osallistuin ohjelmaan, tuona aikana passiivisesti keräsin äänellistä kontekstia puolen tunnin kuuntelumetodin tueksi muistiin.

3.2 Teoreettinen viitekehys

Juha Suoranta ja Sanna Ryynänen avaavat taistelevan tutkimuksen käsitettä ja tapauksia kirjassaan *Taisteleva tutkimus* (2014). Itse käsitteen Ryynänen kehitti väitöskirjatutkimuksessaan *Nuoria reunoilla: sosiaalipedagoginen tutkimus rikollisuuden ja väkivallan keskellä elävien nuorten kasvun tukemisesta brasilialaisissa kansalaisjärjestöissä* (Ryynänen 2011). Laajempaan teoreettiseen viitekehyksenä taisteleva tutkimus on ajattelun ja toiminnan prosesseja selkiyttävä ja ohjaava teoreetisointi tutkielmassani. Suoranta ja Ryynänen kirjoittavat, että taistelevassa tutkimuksessa tutkija kohtaa jonkin yhteiskunnallisen epäkohdan, esimerkiksi äärimmäinen köyhyys, uusliberalistinen talous tai vankilateollisuus. Tämä epäkohta tiedostetaan ja tutkija pyrkii toimimaan tämän epäkohdan korjaamiseksi. (Suoranta & Ryynänen 2014: 20.)

Suoranta ja Ryynänen avaavat nelijaon avulla, miten tutkijan ja tutkimuksen positio suhteutuu kamppailuun oikeudenmukaisemman maailman puolesta: 1) tutkimus pitää esillä ongelmaa. Ongelman esillä pitäminen voi esimerkiksi olla äänen antamista tutkimuksessa ryhmille, joiden ääni ei pääsisi muuten kuuluviin. 2) Tutkimus herättää kriittistä tietoisuutta. Tällä Suoranta ja Ryynänen tarkoittavat tutkimusta, joka horjuttaa vallitsevia käsityksiä. Kriittinen tietoisuus on myös ymmärrys tutkimuksen puolueettomuuden valheellisuudesta. Oma positio, esimerkiksi seksuaalisuus, sukupuoli tai etnisyys, antaa mahdollisuuden tarkastella tutkittavaa ilmiötä juuri tuosta näkökulmasta. 3) Tutkimus osallistaa, voimauttaa ja tukee yhteiskunnallisia toimijoita. Tässä menetelmässä tutkija on mukana jossain liikkeessä, kyse voi olla kansalaisjärjestöstä, puolueesta tai muusta toimijasta. Tutkimus tällöin voi olla esimerkiksi johonkin toimintaan innoittavaa ja samalla tarjota kriittisiä näkökulmia vallitseviin normeihin. 4) Tutkimus osallistuu suorasukaisesti hajottamaan epäoikeudenmukaisista kapitalistista maailmaa. Tutkija liittoutuu epäoikeudenmukaisuutta vastustavien ryhmien, toimijoiden tai kansalaisliikkeiden kanssa taistelemaan sortoa vastaan. Tällöin tutkija on lähtökohtaisesti mukana tietyssä liikkeessä ja valmis osallistumaan kaikkiin kamppailuihin tavoitteen

edistämiseksi. Tutkijan positiota on tällaisessa tilanteessa mielekästä kuvata tutkija-aktivistiksi. Kamppailuiksi Suoranta ja Ryyänen mainitsevat esimerkiksi mielenosoitukset, boikotit ja ihmisten opettamisen. Yliopiston autonomisenakaan toimijana on hyvin vaikea kuvitella asettuvan yhteiskuntajärjestyksen kumoamiseen tähtäävän toiminnan viralliseksi puolustajaksi. Toisaalta yliopiston sisällä voi toimia yksilöitä ja ryhmittymiä, jotka omalla toiminnallaan ja tutkimuksellaan tähtäävät vallitsevan yhteiskuntajärjestyksen murtamiseen (Suoranta & Ryyänen 2014: 36–37).

Taistelevasta tutkimuksesta on käytetty myös termejä: aktivismitutkimus, militanttitutkimus ja radikaalitutkimus (Suoranta & Ryyänen 2014: 17). Kim Ramstedt ja Susanna Välimäki avaavat *Music, Research, and Activism: Prospects and Projects in Northern Europe* kirjan johdantokappaleessa aktivistista käännettä musiikkitieteissä (Välimäki ym. 2025). 2000-luvulla liikkeet kuten Black lives matter, Elokapina, MeToo, solidarity for Palestina, ovat osillaan jatkaneet kamppailua sosiaalisesti oikeudenmukaisemman, antifasistisen ja antikolonialistisen maailman puolesta. Musiikintutkimuksen aktivismitutkimuksen haara on osaltaan antanut äänen näille kamppailuille. Tutkimusta ei ole tehty vain instituutioiden sanelemana ulkoapäin, vaan itse aktivistien ääni on kuulunut tutkimuksessa. (Välimäki ym. 2025: 7–22.)

Teoreettista viitekehystä ja käsitteellistystä liittyen kulttuurikeskus- ja sosiaalikeskustalonvaltauksiin Suomessa haen Leo Staniuksen ja Mikko Salasuon kirjasta *Talonvaltaus liikkenä -miksi squat ei antaudu?* (Stanius & Salasuo 2008) sekä laajemmin Euroopasta ja Pohjois-Amerikasta Thomas Aquileran ym. kirjasta *The Squatters' Movement in Europe: Commons and Autonomy as Alternatives to Capitalism* (Aquileran ym. 2014). Taloja vallataan eri puolilla maailmaa useista syistä, mutta yleisesti ottaen määrällisesti suurin joukko valtauksista tehdään elinkelpoisen elämän saavuttamiseksi. Syy voi olla, että vuokra-asuntoja ei ole ollenkaan saatavilla tai ihmisillä ei ole varaa isojen kaupunkien todella korkeaan vuokratasoon. (Aquileran ym. 2014.) Kulttuuri- tai sosiaalityötilojen valtauksat edustavat maailmanlaajuisesti pientä osaa kaikista valtauksista. Kuitenkin kulttuurin kentällä valtauksilla voi olla todella suuri vaikutus lokaalisti. Suomessa usein (kulttuuritilan)

valtauksen taustana on jonkin nuorisotilan sulkeminen (Stanis & Salasuo 2008: 9). Stanis ja Salasuo myös toteavat, että Suomessa ominaista talonvaltauksille on, että päämääränä on saada tilat vuokralle tai taata vanhojen arvokkaiden rakennusten säilyvyys (Stanis & Salasuo 2008: 9).

Paikka on syytä ymmärtää niin, että elämme jotakin paikkaa ennemmin kuin eläisimme jossain paikassa. Paikka rakentuu sosiaalisesti, fyysisesti, kulttuurisesti ja ajallisesti. Paikan ja aistien suhde on myös kaksinainen, aistit rakentavat paikkaa samalla kun paikka rakentaa aisteja. (Uimonen 2020: 21). Keskeistä on paikan moninaisuus. Akustisen ympäristön kannalta tärkeää on ajoitus, se ketkä olivat jossain paikassa tietyllä hetkellä jättää paikkaan voimakkaan jäljen (Droumeva ym. 2019: 48). Ääniin pohjautuvaa paikan ymmärtämistä kutsutaan *akustemologiaksi* tai *akustiseksi epistemologiaksi* (acoustemology, acoustic epistemology) (Feld 1996: 97–98; Ingold 2000: 277; Uimonen 2005). Tämä paikan käsitteellistäminen tuntuu erityisen mielekkäältä tutkimassani talonvaltausten kontekstissa. Paikka syttyy olevaksi kulttuuritalon avatessa ovet talonvaltauksella, samoin kuin juuri tuo paikka sammuu ikuisesti ovien sulkeutuessa. Paikan käsite toimii tutkimuksessani kontekstuaalisena selitteenä ja olemisen muotona, joka ympäröi varsinaista tutkimuskohdettani itse äänimaisemaa.

Melu on ääntä, joka häiritsee tavalla tai toisella, koska sen koetaan tapahtuvan väärässä paikassa tai vääränä aikana (Bjsterveld 2019: 66; Uimonen 2005). Melu tarvitsee siis kokemuksen osakseen, ja tähän kokemukseen linkittyy kulttuurinen kehys eri äänten luonteista. Millään äänellä ei siis ole itsessään melun luonnetta. Hiljaisuus käyttäytyy yhtä relatiivisesti kuin melu. Hiljaisuus on sidottu aikaan ja paikkaan. Keskeistä hiljaisuuden kokemuksessa on jokin dynaaminen vaihtelu äänten välillä. (Uimonen 2005). Hiljaisuus on syytä tunnistaa positiivisena käsitteenä, eli olemisena, joka mahdollistaa kuulemisen (Venäläinen 2016.)

4 Energiajuomatölkein koristeltu joulukuusi

4.1 Rintamamiestalo Rintsikka

Illan kulusta julkaistu aikataulu oli seuraavanlainen:

17.00 ovet aukeavat + tarratyöpaja

17.30 kulttuuritalo-zinen julkistustilaisuus

18.30 open mic kutsuvieraiden kera

20.00 livemusiikkiesitys

21.00 iltasatutuokio (tämä ohjelmanumero jäi toteutumatta)

Tutkimani talonvaltauksen äänimaisema oli kulttuuritalo Rintsikan avajaispäivä, lauantai 21.2.2026. Oleilin talolla ja osallistuin toimintaan lähes koko päivän. Saavuin talolle tovi ennen virallista ovien aukeamista ja kuuntelin sekä osallistuin ohjelmaan aina loppuun asti. Kulttuuritalo oli talonvaltaajien hallussa vain tuon yhden päivän. Kävijämääräksi arvioisin joitain kymmeniä ihmisiä. Kuukautta myöhemmin maaliskuussa 2026 talo oli jo purettu kokonaan maan tasalle ja alue oli lanattu tasaiseksi työkoneilla. Talo oli Turun kaupungin omistama omakotitalo, talo oli jäänyt tyhjilleen ja kaupungin yleiskaavaan oli merkitty talon tontti virkistysalueeksi, eli talon paikalle ei ole suunnitella mitään. Pidin yhden kuunteluhetken puolen tunnin kuuntelumetodin mukaisesti (Järviluoma ym. 2009, 265; Kytö 2013) kello 17:32–18:02. Istuin kuuntelemassa olohuoneen nurkassa aivan kirjastonurkkauksen ja tarrojenaskartelupöydän vieressä. Kuuntelumenetelmällä kerätty aineisto on puhtaaksikirjoitettuna liitteenä lopussa, liitteeseen viittaa tutkielmassa suluissa olevalla kellonajalla. Esimerkiksi ensimmäiseen äänitapahtumaan viittaa merkinnällä (17:32). Olin kertonut ennen kuuntelun aloittamista tutkimusmenetelmästäni parille henkilölle. Minun annettiin siis istua huoneen nurkassa rauhassa. Muutaman ihmisen käytös saattoi olla erilaista, koska he tiesivät, että tarkkailen tilaa. Katson kuitenkin kokonaisuudessaan, että vaikutus ei ollut merkittävä. Toisaalta minua ei keskeytetty, kukaan ei tullut tuona puolen tunnin aikana juttelemaan suoraan minulle,

joten pystyin keskittymään paremmin kuunteluun. Kuuntelu olisi ollut mahdotonta toteuttaa näin intensiivisessä tilassa kertomatta kenellekään.

Talo oli tyhjilleen jäänyt rintamamiestalo. Vedet ja sähköt oli katkaistu, kaikki irtaimisto mukaan lukien hella oli viety mennessään. Kaikki huoneet olivat tyhjiä, maassa ei ollut mattoja, eikä seinillä ollut mitään. Yläkerrassa oli kaksi makuuhuonetta ja vintti. Alakerrassa oli kahdesta huoneesta rakentuva olohuone, keittiö ja eteinen. Kellarissa oli sauna, säilytystilaa ja vanha öljykattila. Talo oli pienenhkö, arviolta noin 150 neliötä. Huonekorkeus tuntui tavanomaiselta, eli arviolta hieman reilu kaksi metriä. Huoneiden ammottaessa tyhjillään huoneiden kaiku muuttui edestakaisin valuvan ihmisjoukon mukana. Vaihteluväli kaiun pituudella ja resonansseilla oli hyvin pieni, lähinnä viitteellinen, eikä huonekaiulle juuri osannut antaa minkäänlaista huomiota. Vintiltä löytyi kaksi muovista joulukuusta, joulukuuset pystytettiin olohuoneeseen ja koristeltiin satunnaisilla löytyneillä tavaroilla, kuten energiajuomatölkeillä. Seiniin ripustettiin banderolleja ja suoraan tapettiin kirjoitettiin muutamia iskulauseita. Talo haisi homeelta, oli kostea ja kylmä. Astuessa taloon ensimmäisen kerran eteisen peilistä näki omakuvansa mutta jo muutamaa tuntia myöhemmin peili oli kokonaan haurassa. Kosteus tiivistyi kaikille pinnoille. Talolle oli tuotu jostain kattilallinen ruokaa yleiseen jakkoon. Myös banaaneja, laskiaispullia ja karkkia oli tuotu talolle yhteisiksi ruoiksi. Illan mittaan talo pimeni, koska talossa ei ollut sähköjä eikä näin ollen valaistustakaan. Joku rakenteli illan mittaan ledinauhasta ja akusta pienen valaistuksen olohuoneeseen.

4.2 Rintsikan äänimaisemasta

Talon äänimaisema oli kudelma ihmisten itse tuottamista pienistä äänistä. Äänimaisema oli kokonaisuudessaan yhtenäinen. Mikään äänilähde ei tuntunut karkaavan niin kauas, ettei pystynyt havaitsemaan sen lähdettä. Kaikki äänet tulivat selkeästi jostain suunnasta, eli äänien suunnan pystyi aistimaan tilassa selkeästi. Hallitsevin perusääni läpi illan oli puheensorina ja ulkovaatteiden suhina. Koneellisesti tuotetusta äänestä kuului talossa vain häivähdys. Elektronisten laitteiden lähes täydellinen puuttuminen loi äänimaisemaan omaleimaisen luonteen. Talossa ei ole sähköjä eikä vesiä,

joten normaalit kodinäänet, kuten vesihana ja keittiön sähkölaitteet sekä ilmastointi, puuttuvat äänikuvasta. Talon sisäinen äänimaisema kutoutuu ulkomaailmaan tuntuvasti vain muutamana hetkenä, kaksi autojen ohiajoa (17:55 ja 17:48), eli talon akustinen horisontti (esim. Järviluoma 2013) oli kaipa. Puhelimien tuottamat äänet loistavat tilassa poissaolollaan. Illan aikana en huomannut kenenkään katsovan sosiaalisesta mediasta lyhytvideoita tai kuuntelevan omaa musiikkiaan. Musiikkia kuunneltiin yhteisesti hetki. Joltain löytyi bluetooth-kaiutin. Kaiuttimesta soitettiin illan aikana yhteensä noin 20 minuutin ajan hiljakseltaan jotain minulle tuntematonta jazz-musiikkia. Uskon, että tämä puhelimen poissaolo selittyy pitkälti aktivismin luonteella. Puhelimen käyttö nähdään tietoturvan kannalta hankalana. Puhelimiin liittyvät riskit liittyvät kuvaamiseen, videoimiseen ja äänittämiseen tilassa. Valtaukselle on tämän takia kehittynyt sosiaalinen koodisto, jossa on hyvätapaista olla käyttämättä puhelinta enempää kuin tarvitsee.

Talossa juteltiin ja ihmiset kulkivat edestakaisin. Vaikka äänimaiseman pystyi jäsentelemään selkeästi, ei ollut tuntemattomia ääniä eikä vaikeasti paikannettavia suuntia. Ääni tuntui kuitenkin tasaiselta hälyltä, ei melulta, koska se ei tuntunut häiritsevän. Enemmänkin merkityksettömältä matolta, vain muutamina hetkinä, pois lukien esitykset, mikään ääni tuntui niin mielenkiintoiselta, että siihen kiinnitti erikseen huomiota. Ulko-ovi toimi ääntä rytmittävänä porttina ulkomaailmaan. (18:01, 17:52, 17:35) ulko-ovi käy ja joku tulee sisään. Sisääntulijaa tervehditään. Ulko-oven rytmittävä vaikutus toimi niin, että ne porukat ja henkilöt, jotka olivat lähinnä ovea, keskeyttivät hetkeksi ru-pattelunsa tai muun puuhastelun tervehtiäkseen ja tarkistellakseen tulijaa. Talonvaltauksen toiminnan laittomuuden takia ihmiset suhtautuivat uusiin tulijoihin varauksella.

Seurasin tilannetta ja muutaman tällaisen tapahtuman jälkeen muodostui kuva, että jos tulija oli jonkun valtaajan kaveri tai tuttu, tai muuten myötämielinen toimintaa kohtaan otettiin hänet ystävällisesti vastaan. Varautuneisuus liittyi vastahankaiseen suhtautumiseen poliiseihin, vartijoihin sekä mahdollisiin häirikköihin. Uskon, että tämän varautuneisuuden takia oven rytmittävä vaikutus korostui, oven ääni valpasti aisteja ja ihmiset selkeästi olivat kiinnostuneita tulijoiden motiiveista.

4.3 Häivähdys poliittista ja kantaaottavaa taidetta

Yksi illan suunnitelluista ohjelmanumeroista oli musiikkiesitys. Kuitenkin esiintyjä joutui perumaan tulonsa, joten musiikkiesitys korvattiin yhteislaululla. Yhteislaulu oli hyvin organisoimaton ja syntyi kohtuullisen spontaanina ideana. Lauluiksi valikoitui kahden ihmisen vetämänä ohjattuna yhteislauluna *Heippatirallaa saakeli* (säv. Laura-Maria Rinta, Vilma Jää 2017). Laulu mukaili tyyliältään ja lyriikaltaan suomalaisia kansanlauluja. Toisena yhteislauluna laulettiin *Beibi mä oon anarkisti* (Saarnaus 2011 alk. *Baby i'm an anarchist* Against me 2002). Viimeinen yhteislaulu oli *Kenen joukoissa seisot* (Chydenius 1970).

Elokapinan tieblokeissa musiikki on osoitus rauhanomaisuudesta, musiikki toimii kommunikaationa mielenosoittajien ja virkavallan sekä ulkopuolisten ihmisten välillä (Mononen 2020, 27). Karnevaalihenki rauhoittaa kiristäviä mielenosoitustilanteita ja estää eskaloitumista. Talonvaltauksella ei ole samanlaista suoraa kommunikatiivista yhteyttä ulkopuolisiin, musiikki ei viesti talon ulkopuolelle soinnillaan. Yhteislaulut tuskin kuuluivat edes talosta kadulle saakka. Musiikin kommunikatiiviset merkitykset kääntyvät tilassa sisäänpäin kohti yhteisöä ja sen merkitykset ovat merkittäviä yhteisölle. Yhteislaulun aikaan ihmiset kerääntyivät olohuoneeseen istumaan tai seisomaan piiriin. Ohjelmaan osallistuminen ei ollut millään muotoa velvoittavaa, mutta lähes kaikki silti osallistuivat yhteislauluihin. Viittaan alla oleviin kappaleiden tekstikatkelmiin numeroidusti 1–2, tekstikatkelmilla osoitan tarkemmat kohdat, joihin analyysini viittaa. Yhteislauluista kaksi *Beibi mä oon anarkisti* ja *Kenen joukoissa seisot* ovat ilmeisen poliittisia. Saarnauksen suomennos, uskollisena alkuperäiselle versiolle, erottelee anarkismin ja sosiaalidemokraattien välistä kuilua. 1) Saarnauksen kappaleessa rakastavaisten suhde riutuu ja välejä hiertää ideologiset erimielisyydet. Chydeniuksen laulu on osa 70-luvun vasemmistolaisen laululiikkeen tuotoksia. 2) Chydeniuksen laulu kasvattaa taisteluhenkeä. Laulussa penätään puolten jakautumista ja taistelua oikeistoa vastaan. Tämä anarkistinen tunnettu folk-punk-kappale ja vasemmistolainen laulu esittävät nähdäkseni häivähdyksen niistä poliittisista ideologioista, mistä talonvaltauksen poliittinen henki koostuu. Laulut eivät valikoituneet yhteislauluksi täydellisen sattumanvaraisesti. Jonkun piti ehdottaa laulua ääneen ja tämän

ehdotuksen piti saada yhteinen hyväksyntä. Mielestäni esteitä hyväksynnälle olisi saattanut esimerkiksi olla se, että laulun sanoma olisi ollut arvostitiridassa toiminnan kanssa. Mikäli laulu olisi ollut liian tuntematon ihmisille, sen laulaminen yhdessä ei olisi myöskään onnistunut. Luultavasti lauluja olisi myös voitu vastustaa erinäisistä henkilökohtaisista syistä. Kumpikin laulu läpäisi yleisen seulan, koska ne laulettiin ääneen. Tarkkoja syitä juuri näiden laulujen laulamiselle ei pysty antamaan.

- 1) Koska beibi mä olen anarkisti / sä ihantees myynyt demari / -- / Kun piti tehtaata vallata / sä joit omistajien kanssa kahvia
- 2) Kenen joukoissa seisot? / Kenen lippua kannat? / Ei synny rakkautta ilman oikeutta. / Ei synny oikeutta ilman taistelua / ei taistelua ilman yhteistä rintamaa.

Tilan sisustaminen oli samassa linjassa laulujen poliittisuuden kanssa ja huokui samaa poliittista ilmapiiriä. Olohuoneen seinässä oli teksti: “asfaltin alla on hiekkaranta”. Lausahdus on saanut alkunsa 60-luvun lopun Ranskan suurmielenosoituksista spraymaalattuna seinään. Lause on jäänyt elämään opiskelijaradikalistien keskuudessa. Sama lentävä lause näkyi vuonna 2023 olleessa yliopistojen ja koulujen valtausaallossa, ainakin Turun yliopiston ja Åbo Akademin valtauksella Aurumilla sekä Turun taideakatemian ja Turun konservatorion yhteisvaltauksella Linnankadun kampuksella. Valtausaalto vastusti tuolloin hallituksen leikkauspolitiikkaa (Yle 2023). Olohuoneessa yhteen ovenkarmiin alkoi kerääntyä illan mittaan tarroja. Joku aloitti tämän tarraseinän ja muut jatkoivat sitä itsenäisesti. Tarrat puolustivat feminismiä, antifasismia ja anarkismia sekä vastustivat eläinteollisuutta. Seinällä riippui myös anarkosyndikalistien punamusta lippu sekä poliisia vastustava banderolli.

Open mic eli avolava oli illan pisin ohjelmanumero, se venyi annetusta puolestatoista tunnista hieman pidemmäksi suosionsa vuoksi. Open micissä kaikki saivat halutessaan mennä lukemaan muiden eteen tekstejään. Ihmiset lukivat pääosin omia tekstejään ääneen, kuitenkin joitain muidenkin tekstejä luettiin. Open micin kielellinen repertuaari oli laaja. Esitetyissä teksteissä puhuttiin pidempiä tai lyhyempiä pätkiä: suomeksi, ruotsiksi, norjaksi, englanniksi, saksaksi, viroksi ja karjalaksi.

Tämän lisäksi kuultiin yksittäisiä huutoja ja sanoja muilla kielillä, joita en tunnistanut. Open micissä luettiin yhtenä vuorona Pentti Saarikosken (1966) runo *En anna heille anteeksi sillä he tietävät hyvin mitä tekevät*. Runo on kantaaottava kuvaus, joka paneutuu hyökkäävästi luontoa saastuttavia tahoja vastaan. Teos innostaa radikaalin luonnonsuojelun ajatuksiin.

4.4 Lapsenomainen leikkisyys äänessä: haalareita ja leikkisiä soittimia

Talon äänimaisema kantoi häivähdyksen naivistista leikkiä. Talon sisällä lämpötila oli noin nollan asteen tuntumassa, sama lämpötila kuin ulkona. Kosteuden takia lämpötila sisällä tuntui vielä vähän kylmemmältä kuin ulkolämpötila. Astuessa ulos talosta saattoi kuvitella pienen lämpimän aallon kasvoillaan. Kaikki kävijät olivat pukeutuneet lämpimästi: pilkkihaalareita, ulkovaatteita, hanskoja, hattuja. Koska kaikilla oli ulkovaatteet päällä, kaikkien liikkuminen tilassa tuotti jatkuvaa ulkovaatteiden kahinaa ja rapinaa. Riippuen ulkovaatteiden materiaalista syntyi erilaisia kahinoita, jotka fuusioituivat yhdeksi kokoaikaiseksi taustakahinaksi (Esim. 18:01, 17:34, 17:44). Vaatteiden taustakahina hiljeni aina, kun ihmiset olivat paikallaan. Paikallaan olon hetkiä oli melodican soiton aikana, yhteislaulun aikana ja open micin aikana. Oletusarvoisesti talot ovat sisältä lämpimiä. Jatkuva ulkovaatteiden kahina sisällä talossa tuntuu tätä normia vasten humoristisena läikähdyksenä äänimaisemassa. Tämä tausta on osa äänellisesti sallivaa pohjaa, koska äänellinen normaalitila on jo rikkoutunut, muidenkin äänien tuottaminen tilaan tulee ikään kuin sosiaalisesti sallituksi. Uuden kulttuuritalon perustaminen on uutta synnyttävää, sosiaalinen ja äänellinen tila siis monilta osin rakennetaan yhdessä alusta. Hylätty talo on hiljainen ja tyhjä, valtaus herättää sen henkiin, tuo sinne uusia ääniä. Äänimaiseman sallivuus rakentuu siis katsoakseni yhtäältä aktin luonteesta. Kävijät saavat ikään kuin päättää millaista äänellistä tilaa rakentavat, koska sosiaalinen tarkoitus, ja tilan äänellinen luonne on vasta rakenteilla. En kuitenkaan kuullut kenenkään talossa keskustelevan äänistä. Koristelusta, sisustuksesta ja talon lämpötilasta keskusteltiin puolestaan useaan otteeseen. Kuulo aistina jäi sivuosaan. Katson, että äänellinen tilan rakentaminen oli kulttuuritalolla pääosin intuitiivista, eikä sisältänyt samanlaista sisustamista ja suunnittelua kuin esimerkiksi visuaalisiin objekteihin liittyi.

Zinen julkaisusta kertovan puheen loputtua puhujalle annettiin aplodit (17:36). Aplodit kuulostivat vaimeilta ja tummilta. Kaikki taputtivat hanskat kädessä. Hanskat vaimensivat aplodien äänen. Pystyin kuvittelemaan aplodien tulevan jostain viereisestä huoneesta, ikään kuin vaimea taputus olisi kantautunut seinien ja rakenteiden läpi tilaan. Ulkovaatteet söivät aplodeista sen ponteen ja voiman. Kirjastonurkkauksessa oli tyhjiä tarra-arkkeja, kyniä ja sakset. Kaikki saivat halutessaan askarrella halauamansalaisia tarroja. Askartelun äänet kuuluvat äänikartoituksessa (17:56). Kynän ääntä ja tarrojen värittämistä kynillä, ei pystynyt kuulemaan. Saksien leikkauksen ääni oli kuitenkin niin lähellä kartoituksen havainnointipaikkaa, että leikkuuääni erottui muista äänistä selvästi. Joku korottaa ääntään innostuksissaan askartelunurkkauksen tarroista (17:42). Ulko-haalareista ja hanskoista samassa tilassa askartelun kanssa syntyi minulle assosiaatioita päiväkotiiin ja leikkimiseen. Äänimaiseman naivistinen luonne, jonkinlainen hilpeä, lapsenomainen ja värikäs luonne, syntyivät juuri tästä vaatteiden ja askartelun yhteiselosta, sekä myös melodican leikkisästä soittotavasta. Avaan melodican soittoa myöhemmin tutkielmassa.

Ulkovaatteiden kahinaan totuttua tuon äänen huomasi vasta sen hiljennettyä. (17:46) Kun melodica aloitti soiton, lähes kaikki pysähtyivät kuuntelemaan. Pienen hetken ennen kuin tilanteen jännite purkautui ja ihmiset palasivat takaisin puuhastelemaan ja jutustelemaan kaikki olivat paikoillaan. Melodican soitolle annettiin äänellistä tilaa, jotta voitaisiin kuulla, mitä soittimella (soittajalla) on sanottavaa. Tilan antaminen mielletään kohteliaaksi eleeksi, kunnioitukseksi kanssaihmistä kohtaan. Melodican soiton kohdalla hiljentyminen näyttää kiteytyneimmin merkityksensä verrattuna rauhallisempiin hetkiin open micin ja yhteislaulun aikaan. Kollektiivinen organisoimaton liikkeen jäädäyttäminen osoittaa myös, että vähintään intuitiivisesti kaikki olivat tietoisia vaatteiden kohinasta. Vaatteiden kohina on ääni, joka voidaan vaietaa muiden äänien edessä. Tapahtuman jännite kesti vain aivan hetken. Melodican soiton myötä muuttunut ääniympäristö loi vaatteiden suhinasta melun pieneksi hetkeksi. Venäläinen kuvaa hiljaisuutta paikkana, jonne poiketaan tietäen, että sieltä palataan

(Venäläinen 2016: 39). Tilassa meluun vastattiin hiljaisuudella. Hetken hiljaisuus mahdollisti kaikille melodican soiton kuulemisen.

Open micissä esiintyjille annettiin samoin tavoin äänellistä tilaa kuin melodicalle, eli yleisö oli pääosin rauhassa ja paikallaan, jotta kaikki voisivat kuulla esitykset. Esiintyjä- ja yleisöpositiot olivat selkeästi opittuja käytösmalleja. Esitykset kuunneltiin loppuun asti ja niiden loputtua annettiin aplodit esitykselle. Yhteislaulussa esiintyjien ja yleisön roolit sotkeutuivat, kaikki olivat molempia. Mutta samalla tavoin kyse oli opitusta toimintamuodosta, yhteislaulua ei peitottu tuottamalla muita ääniä. Ihmiset olivat tässäkin kohdassa kohtuullisen paikallaan, eikä vaatteiden kohinaa juuri kuullut.

Soprano melodica oli soittajalleen uusi, kysyin häneltä soittimesta ja hän kertoi saaneensa sen juuri kaveriltaan. Melodican soitto oli siis kokonaisuudessaan ääniä ja melodioita tapailevaa ja pisimmilläänkin tunnistettavista kappaleista esiintyi yhtenäisesti lähinnä kertosäe. Yksi tunnistettava laulu oli *Jouluyö, juhlayö* (alk. *Stille Nacht, heilige Nacht* Gruper 1818). Toinen tunnistettava laulu oli juuri äänimaisemakartoituksen aikaan (17:54) soitettu *Tää ystävyys ei raukene* (alk. *Auld Lang Syne* trad.). Laulut tuntuivat valikoituneen hyvin satunnaisesti, soittaja tapaili melodican ääniä niin pitkään, että assosiaatio ja juuri tutuksi tulleet nuottien otteet aukaisivat pääsyn johonkin laulun melodiaan. Muutaman äänen yhdistelmä siis laukaisi muiston laulun melodiasta, joten melodian loput äänet pystyi kokeilemalla löytämään. Aikaan (17:54) asti äänikartoituksen ajan melodican soitto oli ollut nimenomaan äänten tapailua. Soittimen toiminnan opettelua. Pisimmillään soitto oli muutamien tahtien pituisia fraaseja, joista en itse pystynyt tunnistamaan laulua tai tuttua melodiaa. Aikaan (17:54) merkatussa ajanhetkessä tapahtui käänne, jossa syntyi ensimmäinen (minulle) tunnistettava melodia *Tää ystävyys ei raukene*. Laulun melodia muodostui hitaasti, äänten välit olivat pitkiä ja väliin sattui vääriä ääniä. Soittotapa indikoi, että soittaja oli vielä epävarma melodian kulusta. Tunnettu musiikki avautui paikkaan, leikin ja kokeilun kautta. Paikka salli melodicalla leikkimisen ja tämä leikki lopulta kulminoitui tuttuun melodiaan, soittotaidon ei tarvinnut olla jo valmiiksi

olemassa, kyse ei ollut mistään valmiista esityksestä. Melodican ohella talolla jollakulla oli mukanaan nokkahuilu. Nokkahuilua tapailtiin illan aikana kuitenkin vain lyhyen hetken. Nokkahuilun lyhyt muutaman minuutin soitto kuulosti siltä kuin soitinta olisi vain testattu.

4.5 Vaatteiden kohinan, kronos ja aion

Filosofi Gilles Deleuze avaa kirjassaan *The Logic of Sense* (1990) kronos- ja aion-aikojen käsitteitä. Kronos-aika on aikaa, joka koostuu peräkkäisistä hetkistä, tapahtumasarjoista. Kronos-aika käsitteellään lineaariseksi eteneväksi ajaksi, mutta saattaa olla myös syklistä kuten vuodenajat. Aion-aika on ikuisen tulemisen aikaa. Tämä aion-aika on ikuisuuden tasolla ja ajan ulkopuolella, aion-aika jakautuu lakkaamatta tulevaisuuteen ja menneisyyteen. Lakkaamattoman jakautumisen takia aion-aikaa ei voi käsittää preesensissä. Aion-aika käsittelee tapahtumien olemusta ja olemusten aikaa. Tapahtumien ruumiillinen puoli on kronos-aikaa (Deleuze 1990: 162–168.) Aion-ajan tulemisen luonne tavoittaa eri asioita, kuin tapahtumien ruumiillinen ja ajankulullinen luonne kronos-aika. Ajan aionin luonne avaa mielekkäämmän tuota kollektiivisen hiljentymisen elettä, ei ruumiillisesti, vaan tapahtumana. Keskeistä ei ole kuinka monta sekuntia kahina oli poissa. Keskeisempää on kahinattomuuden syntymä. Tuon hiljaisuuden tuleminen tai äänen sammumisen luonne. Aika pakenee menneisyyteen ja tulevaisuuteen ikuisessa tulemisessa, eli mikään ajan hetki, mikään preesens, ei ole juuri se tuleminen (Deleuze 1990). Mikään (kronos) hetki ei esitä juuri tuota hiljentymistä tapahtumana, se ei pysähdy mihinkään nykyisyyteen, vaan kiilan lailla jakaa ikuisesti hetkiä. Hiljentymiseksi kuvaamani tilan perusäänen kohinan, suhinan ja puheen lakkaaminen, sisältää (äänelliset) merkityksensä ajan ulkopuolella. Hiljaisuus laskeutuu, eli jotkut äänet hiljenevät ja toiset äänet pääsevät esiin. Hiljentyminen, tuossa sanamuodossaan esittäen aion-aikaa, pakotti minulle nimenomaan kuvan kohteliaasta eleestä, tämä tapahtuma ei kuulu mitattavaan kronos-aikaan. Ruumiillisesti kokemus ja tapahtuma sijaitsevat kronos-ajassa, niillä on jokin kesto ja jokin paikka. Tapa miten hiljentymisen halkaisee kuuntelukartoituksen aikaan ennen ja jälkeen hiljentymistä on keskeinen havainne aion-ajan luonteesta ja käsitteellisestä käyttökelpoisuudesta kuuntelukartoituksessa.

Puhelimien käyttö oli tilassa vähäistä, eikä kukaan myöskään taltioinut puhelimella valtausta. Siis valtausta ei dokumentoitu muistoiksi puhelimien arkistoihin, niinkuin nykyään useasti on tapana. Ei ole mitään konkreettista dokumentaaria mihin voisi palata tulevaisuudessa muistellakseen valtausta. Tunteiden ja muistojen tasolla tämä valtaus, niinkuin varmasti monet muutkin valtaukset, elää koki-joissaan. Jälkikäteen jokainen muisto mikä minulle ja jokaiselle muullekin valtaajalle nousee valtauksesta mieleen, on aion-aikaa. Siis muistot ovat valtauksen ikuista uudelleen syntymää ajatusten ja kokemusten tasolla. Tämä on ajan ulkopuolista olemista. Ajan ulkopuolisuutta osoittaa hyvin se, että jos minulle (tai kenelle hyvänsä) nousisi uudestaan sama tapahtuma mieleen valtaukselta, se syttyisi olevaksi uudelleen. Siis eri aikoina muistettu sama tapahtuma valtaukselta. Tuon muiston mahdollisuus syntyä aina yhä uudestaan on rajoittamaton.

Aika on rytmistä ja puolen tunnin kuuntelumetodi alistaa havainnot mitattuun aikaan ja mitatun ajan rytmiin. Rytmisyys on mitatun ajan formaaleja tietyn kokoisia palasia, kuten esimerkiksi sekuntien rytminen kulku. Puolentunnin kuuntelumetodi sitoo äänet ajan lineaariseen kulkuun, merkinnät merkitään kellon mukaan taulukkoon muodossa: tietty äänitapahtuma ja tapahtuman aika. Ongelmana tässä on se, että koettu aika ei välttämättä laskostu mitattavan ajan rytmiin. Kiilamainen aion-aika, mikä pakenee nykyisyyttä, vääristyy olemukseltaan laskostaessa sen lineaariseen ajankulkuun. Esimerkiksi kuuntelumetodin aikana koettu taustakohinan lakkaaminen siis pakenee mitattavaa aikaa, se määrittyy aion-ajan avulla ja kasvaa tällä tulemisen käsitteellä olemuksellisiin mittasuhteisiinsa. Aion-aika saattaa myös peitota koko kuunteluhetken alleen ollessaan jotain paljon pidempää kuin yhtenä päivänä tehdyt kuuntelut. Esimerkiksi erityisen mielekkäät tai erityisen vaikeat ajat omassa elämässä, tuovat merkityksensä kuuntelukokemukseen. Vasta myöhemmin tuon merkityksellisen jakson jälkeen on kykenevä huomaamaan sen vaikutuksen. Aion-ajan tapahtumien ja tulemisen avulla voidaan hahmotella jotain sellaista, mihinkään ajanhetkeen pysähtymätöntä, liikettä, jonka vaikutus on kuitenkin kuuntelulle suurta. Tietyt tapahtumat voidaan jälkikäteen perustellusti irrottaa puolen tunnin kuuntelumetodin raameista ymmärtääksemme niitä tai toisaalta koko puolen tunnin kuuntelumetodi voidaan siirtää johonkin tapahtumaan ymmärtääksemme sitä. Koko

tutkimani talonvaltaus sijaitsee myös aion-ajassa, se on merkittävä hetki ikään kuin kiistan kaupunkitilasta yksi kulminaatiopiste. Talonvaltaus ajan kontekstissa jatkaa kasvuaan sen kronos-ajan ulkopuolella.

4.6 Ulkomaailman läikähdys tilassa ja äänimaiseman raamit

Ajassa (17:48) rekka-auto kiihdytti viereisellä tiellä. Moottorin jyrinä kuului tilaan. Moottorin jyrinä myös tuntui tilassa, rakenteet resonoivat jyrinään. Ikkunat päästivät pienen helinän tärinästä ja jalkojen alla tuntui tärinää. Ajassa (17:55) auton kiihdytys kuului taloon sisään, mutta kuitenkaan auton moottorin jyrinä ei tuntunut tilassa. Muut liikenteen äänet eivät tunkeutuneet tilaan tai kuuluneet tilan taustakohinan yli. Akustinen horisontti tuo tietoa reuna-alueistaan dynaamisemmin kuin nähty maisema (Järviluoma 2002: 43–45). Tutkimassani tapauksessa dynaaminen vaihtelu oli kuitenkin kohtuullisen pientä. Autojen ääni venytti pienehkön akustisen horisontin läheiselle tielle asti sisältä talosta. Autojen äänen mentyä, horisontin reuna palautuu mukailemaan talon seiniä. Talossa oli ikkunoita neljään suuntaan, mutta olohuoneesta, missä suurin osa ohjelmasta tapahtui, näkyi parhaiten viereinen tie ja talon piha. Tien takana jatkui omakotitaloalue. Pihan takana oli ryteikköistä metsää. Nähty maisema antoi stabiilisti tietoa itsestään ikkunoiden läpi.

Kulttuuritalon äänellinen kesto on syytä ymmärtää paikkaan sitoutuneena pysyvyytenä. Itse kulttuuritalon tapahtumien lyhyt kesto altistaa helposti harhakuvitelmalle siitä, että tuon keston päätyttyä ei jäisi mitään ääntä jälkeen. Kulttuuritalo on ajallinen paikka. Kulttuuritalon äänimaisema on hetkellinen häivähdys koettuja ääniä asuinalueella Turussa. Fyysisesti taloon saattoi muistona jäädä seinään kirjoitettuja tekstejä ja tarroja. Paikan olemukseen jää kuitenkin ikuisesti taiteilijoiden ääni (Droumeva ym. 2019: 48). Tutkimalla äänimaisemaa päästään käsiksi tuon paikan äänelliseen olemukseen. Maantieteellisesti alue kantaa siihen liittyviä paikkoja, samoin sosiaalisesti eletyt paikat kulkevat kokemuksen mukana, kuin myös aistilliset paikat elävät aistikokemuksissa. Paikka on sosiaalinen, fyysinen, kulttuurinen ja ajallinen konstruktio. Kulttuuritalo paikkana havittelee ikuisuutta kokijassaan, sen eletyt merkitykset jäävät pysyvinä paikkoina elämään paikan konstruktion kuhunkin osatekijään. Yksi näistä osatekijöistä on kuultu todellisuus. Tämä paikan ja keston suhde, ei

kuitenkaan johda juuri tässä tilanteessa erityislaatuisuuteen. Jokainen muukin paikka elää, kuolee, unohtuu tai uudelleen muistetaan yhtäältä omalla tavallaan kokijoidensa kautta.

Asenne vaikuttaa äänimaiseman kokemiseen (Järviluoma 2006: 93). Talon äänellinen esteettinen kauneus on osaltaan riippuvainen suhtautumisesta kulttuuritaloon. Äänimaiseman esteettinen mielihyvä voi liittyä objektin piirteiden havainnoimiseen ja niiden pohdintaan sekä assosiaatioihin, jotka kumpuavat havainnoissa, mutteivat sijaitse (ääni)objektissa itsessään (Järviluoma 2006). Esteettisesti miellyttävää voi olla siis äänessä joko ääni itse, kuten musiikki tai äänen aiheuttamat mielenlyhtymät, eli ajatukset, jotka pulpahtavat mieleen äänen houkuttelemana. Esteettisesti miellyttävää voi olla myös molemmat vaihtoehdot samaan aikaan. Talonvaltauksen taustalla toimiva kollektiivi rakentaa toiminnallaan avointa kulttuuritilaa. Ääniobjektit eivät ole assosiaatioiltaan paljaita, kukin liittyy oman historiansa ja kehollisuutensa äänen havainnointiin, mutta tämän lisäksi olennaista on, että kollektiivin yhteinen toiminta eli talonvaltaus asettuu myös osaksi havaintokokemusta. Aikaisemmin nostamani ulkovaatteiden kohina, ei ole itsenäisenä ääniobjektina ääriviivoiltaan kaunis ja hilpeyttä herättävä. Oma suhtautuminen toiminnalle luo suotuisan pohjan pitää ääniä esteettisesti miellyttävinä. Kaikki talon äänet ovat rakentamassa tätä tilaa. Toisena esimerkkinä aistin yhteislaulun olevan tilassa mieluisa, ensimmäinen yhteislaulu loppui aplodeihin ja suosion osoituksiin. Seuraavat kaksi yhteislaulua saivat lähes kaikki kävijät mukaan laulamaan ja useita hilpeitä naurahduksia ja huudahduksia aikaan. Yhteislaulun mielekkyys rakentui osaltaan sen yhteisöllisyydestä, ihmisten yhteen tuomisesta saman asian taakse. Kaikki saivat olla halutessaan osana tuota laulua. Yhteislaulun esteettinen kauneus siis nähdäkseni määräytyy vähemmän sen ääniobjektin itsensä ominaisuuksien kautta. Laulun tonaalinen taituruus tai rytminen tarkkuus tuntuvat vähemmän merkityksellisiltä, kuin laulun yhteisöllinen luonne.

5 Lopuksi ja yhteenveto

5.1 Analyysin yhteenveto ja johtopäätökset

Tässä tutkielmassa kulttuuritalo Rintsikalla oleilu ja yksi puolen tunnin kuuntelumetodilla toteutettu kuuntelu tuottivat aineiston, jota olen edellä analysoinut. Aineiston lähiluvulla johdin kulttuuritalon äänellisiä merkityksiä ja laajemminkin häivähdyksen niistä sosiaalisista ja poliittisista merkityksistä, mitä talonvaltaus kantaa. Tutkimuskysymyksinä tutkielmassa oli kysymykset, siitä millainen on talonvaltauksen äänimaisema sekä millaisia merkityksiä tämä äänimaisema kantaa. Talonvaltaus on radikaali ja lainvastainen tapa rakentaa uutta taide- ja kulttuuritilaa. Tapahtuman kävijät rakensivat yhdessä tilan äänimaiseman. Äänimaiseman muoto rajautui tilan fyysisten ominaisuuksien ja valtaajien itse toiminnallaan esiin tuomien sosiaalisten konventioiden reunoihin. Tilaan suunniteltu ohjelma myös ohjasi tilan äänellistä käyttöä. Keskeinen ero, kuitenkin on se että, siinä missä asuntojen, kirjastojen, baarien, konserttitalojen ja niin edelleen äänimaisema on meille arjesta tuttu, samanlaista selkeää konventiota ei tuntunut olevan talonvaltauksella.

Kulttuuritalon äänellinen horisontti oli kapea, muutamaa auton ääntä lukuun ottamatta horisontti rajautui talon seinien sisään. Ulkovaatteiden suhina muodosti äänellisen maton, taustääänen, jonka läpi muut kuultavat äänet puskiivat. Taustäääni kuitenkin ei ollut omasta tekemisestä riippumattonta, kuten esimerkiksi liikenteen äänet monissa tapauksissa kaupungissa ovat. Ihmiset pysähtyivät kuuntelemaan soittoa ja esityksiä, tällöin taustäääni hiljeni. Deleuzen aion-aika käsitteen avulla avasin kitkaa ja ristiriitaa tapahtumien tulemisen ajan ja ajankulun välillä. Tapahtumien ruumiillinen ilmentymä käyttäytyy eri tavoin, kuin itse tapahtuma. Yhteislaulut, open mic ja tilan koristelu toivat tapahtuman poliittisen puolen esiin. Yhteislauluiksi valikoitui vasemmistolaisia lauluja. Ihmiset lauloivat mukana, joten laulut olivat kutakuinkin kävijöille tuttuja. Open micissä luetuissa teksteissä esiintyi saman suunnan poliittisuutta, kuten esimerkiksi Saarikosken runossa huokui luonnonsuojelun henki. Tila oli koristeltu kantaa ottavin banderollein.

5.2 Tutkimuksen rajoitteet ja jatkotutkimus

Kulttuuritalon äänimaiseman tutkiminen osoittautui vaikeaksi. Äänittäminen tuntui anonymiteetin kannalta hankalalta. Samoin valokuvaaminen ja videokuvaaminen sisälsivät mielestäni liian suuren riskin tapahtumaan osallistujien tunnistamiseen. En siis voinut taltioida muilla keinoin kuin itse havainnoimalla tilaa. Tilan ja äänten kuvaileminen vain sanallisesti tuotti omat haasteensa ja rajoitukset. Tilassa oli paljon pieniä ääniä ja hälinää, hälinäisen luonteen takia ääntä oli vaikea havainnoida ja jäsenellä selkeästi. Hälyisyys ei anna selkeää tarttumapintaa mihin voisi (havainnoillaan) tarttua. Tilassa äänen havainnointia vaikeutti myös tilassa oleskelun stressaavuus. Talossa oleskelu luvatta on laitonta. Laittomuus ja talonvaltauksen jatkuvuuden epävarmuus loivat tilasta haastavan kuuntelu-ympäristön keskittyä äänten havainnointiin. Laajemman kuvan yleisesti talonvaltauksen ilmiöstä ja talonvaltausten äänimaisemista saisi tutkimalla isommalla otannalla talonvaltauksia. Tämän talonvaltauksen lyhyen keston takia saatoin tutkia ääniä vain yhtenä päivänä, aineistosta uupuu tämän takia mahdollisuus sisäiseen vertailuun. En löytänyt vertailukohdaksi myöskään tutkimuksia muiden talonvaltauksien äänistä. Tutkielman huomiot ja siitä johdetut merkitykset on syytä ymmärtää niin, että taustalla on vain yhden kokijan kuulokulma, jotkin asiat ylikorostuvat ja toiset asiat jäävät kokonaan huomiotta. Tämä tutkielma tarjosi kuitenkin ensimmäisen pienen katseen kulttuuritalonvaltauksen äänellisiin merkityksiin musiikkitieteen kentälle.

Lähteet

Tutkimuskirjallisuus

Aguilera, Thomas, Cattaneo, Claudio, Martínez, Miguel A & Squatting Europe Kollektive (2014) *The Squatters' Movement in Europe: Commons and Autonomy as Alternatives to Capitalism*. Lontoo: Pluto Press.

Deleuze, Gilles (1990, 1969) *The Logic of Sense*. French: Columbia University Press.

Karin Bijsterveld (2019) "Local Eardances: Raymond Murray Schafer's Contribution to the History and Present-Day Practice of Noise Abatement" *Sound, media, ecology*. Droumeva Milena & Jordan Randolph Springer International Publishing AG, 65–84.

Feld, Steven (1996) *Acoustemology: Four Lectures*. New Mexico: Vox Lox.

Feld Steven. & Basso, Keith (1996) *Senses of Place*. Santa Fe, New Mexico: School of American Research Press.

Ingold, Tim (2000) *The Perception of the Environment. Essays on Livelihood, Dwelling and Skill*. London and New York: Routledge.

Järviluoma, Helmi, Kytö, Meri, Truax, Barry, Uimonen, Heikki, Vikman, Noora & Schafer, R. Murray (2009) *Acoustic Environments in Change & Five Village Soundscapes*. Tampere: TAMK University of Applied Sciences.

Järviluoma, Helmi, Koivumäki, Ari, Kytö, Meri & Uimonen, Heikki (2006) *Sata Suomalaista äänimaailmaa*. Helsinki : Suomalaisen Kirjallisuuden Seura ; Tampere : Tampereen ammattikorkeakoulu.

Kytö, Meri (2025) "Someco - sonic mediations and ecocritical listening".

<https://blogs.uef.fi/someco/blog/> (luettu 12.2.2025).

Mononen, Sini (2023) *Engaging Emotions? Music and Sound as Affective Transformative Communication in the Activism of the Extinction Rebellion Finland*. Musiikki Vol.53 (3).

<https://doi.org/10.51816/musiikki.137803> (luettu 12.1.2025).

- Ryynänen, sanna (2011) *Nuoria reunoilla : sosiaalipedagoginen tutkimus rikollisuuden ja väkivallan keskellä elävien nuorten kasvun tukemisesta brasilialaisissa kansalaisjärjestöissä*. Tampere: Tampere University Press.
- Saarikoski, Pentti (1966) *Ääneen*. Tukholma: Piccolo.
- Salasuo, Mikko & Leo Stranius (2008) *Talonvaltaus liikkeenä —miksi squat ei antaudu*. Helsinki : Nuorisotutkimusverkosto, Nuorisotutkimusseura.
- Suoranta, Juha & Ryynänen, sanna (2014) *Taisteleva tutkimus*. Helsinki: Into.
- Turun kulttuuritalo kollektiivi (2026) Instagram <https://www.instagram.com/turunkulttuuritalo/> (luettu 21.05.2026).
- Uimonen, Heikki (2005) *Ääntä kohti, ääniympäristön kuuntelu, muutos ja merkitys*. Tampere: Tampereen yliopisto.
- Uimonen, Heikki (2020) *Kertojen kaupungit: Aistielämäkerrallinen kävely ympäristön ja muistamisen tutkimusmenetelmänä*. Alue ja ympäristö Vol.49 (1). <https://aluejaymparisto.journal.fi/article/download/79502/54062> (luettu 12.1.2025)
- Uimonen, Heikki, Kytö, Meri & Ruohosen, Kaisa (2017) *Muuttuvat Suomalaiset äänimaisemat*. Tampere : Tampere University Press.
- Venäläinen, Juhana, Järviluoma, Helmi & Piela, Ulla (2016) “Äänimaisemissa”. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, 34–52.
- Välimäki, Susanna, Ramstedt, Kim, Ahlsved, Kaj & Mononen, Sini (2025) *Music, Research, and Activism: Prospects and Projects in Northern Europe*. Intellect Books. <https://openresearch-library.org/content/d680fa23-9994-4f92-ba8f-93d134c0e22e>

Sanomalehdet

- Turun Sanomat 25.02.2024. “Turun apulaispormestari Muukkonen kävi tervehtimässä autiotalon vallannutta kulttuuriväkeä Martissa -”Turussa ei ollakaan vuosiin vallattu taloja””. <https://www.ts.fi/a/6253963> (luettu 21.05.2026)

Yle 20.9.2023. “Opiskelijat valtasivat Turun yliopiston Aurum-rakennuksen – rehtori: ”Kyllä saa myös yöpyä siellä””. <https://yle.fi/a/74-20051145> (luettu 11.4.2026)

Yle 31.07.2024. “Turun ylioppilaskylän talonvaltaajat poistuivat”. <https://yle.fi/a/74-20102368> (luettu 21.05.2026)

Äänitejulkaisut

Gruper (1818) *Stille Nacht, heilige Nacht*.

Auld Lang Syne (suom. *Tää ystävyys ei raukene*) traditional.

Rinta, Laura-Maria, Jää, Vilma (2017) *Heippatirallaa saakeli*.

Saarnaus (2011) *Baby mä oon anarkisti*.

Chydenius (1970) *Kenen joukoissa seisot*.

Liitteet

Liite 1. Äänitapahtumat

Kulttuuritalo Rintsikka yksittäiset äänitapahtumat	La 21.2.2026 kello 17:32-18:02
17:32	Kulttuuritalon avajaispuheen loppupuoli.
17:33	Puheelle annetaan väliaplodit.
17:33	Puhe jatkuu, kyse on kulttuuritalo kollektiivin zineistä.
17:34	Ulkovaattet kahisee puheen taustalla.
17:34	Joku näprää karkkipatukan roskaa, roska rapisee
17:35	Ovi käy, viereisestä huoneesta, missä ulko-ovi sijaitsee kuuluu epäselvää puhetta ja tervehdyksiä.
17:36	Melodica päästää pienen vingahduksen juuri ennen puheen loppua.
17:36	Puhe loppuu ja annetaan aplodit, aplodit ovat vaimeat ja äänen sävyltään tummat koska kaikilla on hanskat kädessä.
17:36	Keittiössä joku rapistelee ruokapaketteja
17:37	Ihmiset kävelevät pois isoimasta olohuoneesta, mihin kaikki oli kerääntyneet kuuntelemaan puhetta. Kuuluu askelia ja ulkovaatteiden kahinaa.
17:38	Jututstelua eri huoneissa, lähempänä olevien puhe on

	selkeämpää ja kauempana epäselvää muminaa.
17:39	Joku naurahtaa niin, että ääni kuuluu yleisen hälyn läpi.
17:40	Joku naurahtaa aivan vieressäni, en tiedä mille.
17:41	Taskulamppu asennetaan kattoon valaisemaan tilaa. Joku nostaa kaverinsa vyötäisiltä ilmaan, näin saadaan juuri kuroteltua otsalamppu roikkumaan katon naulaan. Tämän jälkeen kurottelija hyppää tömähtäen alas lattiaan.
17:42	“UU tarroja” joku huudahtaa vieressäni. Vieressäni on pöytä mihin on koottu pieni kirjastonurkkaus.
17:43	Tilaa esitellään: “täällä on zinejä ja tarroja, tuolla keittiö ja tuolla stage”.
17:44	Hilpeää jutustelua, naurua, askelia ja ulkovaatteiden kahinaa.
17:45	Melodica aloittaa soiton, tuut tuut tuut, rytmistä äänen haeskelua.
17:46	“Nikke tuu kuuntelee nyt”, minulle huudetaan viereisestä huoneesta. Joku halusi siis erikseen osoittaa melodican äänen ilmestymisen kuulokuvaan. Ennen kuin ehdin vastata mitään joku toinen huikkaa ensimmäiselle huutajalle:” tossahan se kuuntelee kokoajan”.
17:46	Melodican soitto tuntuu rauhoittavan ihmisiä, ulkovaatteiden suhina ja yleinen kohina

	vähenevät. Monet kuuntelevat hiljaa paikoillaan soittoa.
17:47	Soitto jatkuu, mutta ihmiset alottavat taas juttelun.
17:48	Auto tai äänen perusteella rekka-auto kiihdyttää viereisellä tiellä, moottorin jyrinä tunkeutuu sisään taloon tuntuvasti.
17:49	Joku lämmittelee sormiaan hankaamalla hanskojaan yhteen.
17:50	Huoneen toisella laidalla, ehkä kahden metrin päässä selataan zineä. Sivun vaihto kuuluu juuri ja juuri puheensorinan, askelten, avainten kilinän ja yleisen hälyn yli.
17:51	Joku kävelee ohitseni niin rauhallisin askelin, että panen äänen merkillä
17:52	Ovi käy. Ihmisiä virtaa hiljakseltaan vuorotellen sisään ja ulos.
17:53	Joku puhuu kovemmalla äänellä yli yleisen puheensorinan, hän ilmoittaa, että kirjastonurkkauksessa voi askarrella tarroja.
17:53	Nuhaista köhinää vieressä ja joku yskii kauempana.
17:54	Melodican soittaja tähän asti on hyvin satunnaisesti tiputellut ääniä ja hieman tapaillut hyvin lyhyitä tuntemattomia fraaseja. Mutta nyt melodican soittaja siirtyy tapailemaan hiljakseltaan melodiana "Tää ystävyys ei raukene", tauot eri äänten välillä on tavattoman pitkiä ja väliin sattuu välillä vääräkin ääni.

17:55	Äänekäs auto ajaa ohi.
17:56	Sakset leikkaavat tarrapaperia.
17:56	Lyhyt keskustelu käydään vieressäni: "Saako tähän tulla istumaan?" Toinen vastaa: "joo saa"
17:58	Joku kopauttaa ehkä päänsä johonkin kulmaan. En näe tilannetta mutta kuuluu ensin pieni "aih" huudahdus ja tämän jälkeen muut reagoivat: "sattuiko".
18:01	Ovi käy, kuuluu tervehdyksiä. Tilassa jatkuu sama atmosfääri: iloista rupattelua, ulkovaatteiden kohinaa, saksien leikkuu tarrarkilla ja satunnaista melodican soittoa.